

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **A. D.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2020, č. j. JMK 32564/2020, sp. zn. S-JMK 63211/2019/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Židlochovice (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. 106642/2018-7, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že řídil dne 8. 7. 2018 ve 12:53 hod. v obci Židlochovice na Žerotínově nábřeží motorové vozidlo r. z. X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 17 km/h. Za uvedený přestupek uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že nebyl postaven najisto subjekt přestupku. Žalovaný odkazuje na písemné doznání, které žalobce učinil před zahájením řízení a následně v průběhu řízení před městským úřadem. Dle žalobce však doznání nelze považovat za důkaz, je pouze polehčující okolností. Nadto, ani v jednom z případů podání „doznání“ nebyl žalobce poučen o tom, že by byl povinen vypovídat pravdivě.
3. Žalobce přitom zároveň v průběhu řízení své stanovisko změnil. Vozidlo si vskutku žalobce pravidelně půjčoval od jeho provozovatelky, paní Š. H., která byla jeho přítelkyní. V průběhu odvolacího řízení si však uvědomil, že dne 8. 7. 2018 již nebyl ve vztahu s provozovatelkou vozidla, neboť se rozešli, a vozidlo si již nikdy nepůjčil. Za situace, kdy kromě doznání žalobce (které posléze žalobce popřel) nedisponoval žalovaný žádným jiným důkazem o tom, kdo přestupek spáchal, měl dle žalobce žalovaný řízení o přestupku zastavit (nerozhodl-li se doplňovat dokazování). Nebylo však možné žalobce uznat vinným. Žalobce popírá, že by vozidlo řídil.
4. Měření rychlosti bylo dále dle žalobce provedeno v rozporu s právními předpisy, a proto je nelze použít jako důkaz. Záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem a měření provedla obecní policie. Obecní policie ovšem v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), nezveřejnila informaci o zřízení tohoto systému. Žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval tím, zda bylo zřízení stálého technického systému vhodným způsobem uveřejněno. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a zároveň nezákonné, neboť tato zákonná podmínka nebyla splněna.
5. Skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku dle žalobce zároveň nemá oporu v zákoně, a představuje proto překročení pravomoci obecní policie. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123, je pořízení záznamu bez vědomí kontrolované osoby přípustné pouze tehdy, je-li to v souladu se zákonem a zároveň je takový zásah nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Je nesporné, že zákon výslovně neumožňuje obecní policii pořizovat důkazy skrytým způsobem, naopak dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii by mělo být pořizování důkazních prostředků pro veřejnost transparentní a viditelné. Skutečnost, že jde o zásadní vadu rozhodnutí,

konstatoval například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31.

6. Závěrem se žalobce obsáhle vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na výzvu provozovateli vozidla dle § 125h zákona o silničním provozu reagoval přímo žalobce, který sdělil, že vozidlo řídil on. Po zahájení řízení s žalobcem poté žalobce dne 22. 2. 2019 zaslal městskému úřadu sdělení, že když daným místem projížděl, tak měřič rychlosti „neblejsknul“, musel tedy být rozbitý, neboť žalobce daným místem rozhodně neprojížděl nedovolenou rychlostí. Na další výzvu městského úřadu zaslal žalobce městskému úřadu dne 13. 3. 2019 podání, v němž opětovně potvrdil, že dané vozidlo v daném místě a čase skutečně řídil on, a že rychloměr byl rozbitý. Tím městský úřad ověřil, že osobou, která se dopustila přestupku, byl žalobce. Městský úřad nevycházel toliko z podání vysvětlení; žalobce se opakovaně vyjádřil v průběhu správního řízení, byl poučen o všech procesních právech a povinnostech. Následné sdělení ze dne 11. 6. 2019 o tom, že se žalobce spletl a vozidlo určitě neřídil, má žalovaný za nevěrohodné a účelové.
8. Součástí spisu je i dokumentace o schválení úseků pro měření ze strany Policie ČR, tento dokument je dostupný i na internetových stránkách města Židlochovice v rubrice „Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla“. Tvrzení, že informace o zřízení stálého automatického technického systému nebyla zveřejněna, je proto nepravdivé.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Žaloba **není** důvodná.
11. Ze správního spisu krajský soud ověřil, že již na první výzvu v podání vysvětlení žalobce prostřednictvím svého zmocněnce (společnosti X s.r.o.) sdělil městskému úřadu, že vozidlo v uvedenou dobu řídil on. Žalobce byl následně příkazem uznán vinným z přestupku, doručením příkazu dne 9. 10. 2018 bylo s žalobcem zahájeno řízení o přestupku. Proti příkazu byl podán včasný odpor, řízení o přestupku pokračovalo, dne 3. 2. 2019 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání a poučen o procesních právech účastníka řízení včetně práva nevypovídat s tím, že správní orgán jej nesmí nutit k výpovědi nebo doznání. Ústního jednání se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili.
12. Dne 22. 2. 2019 odeslal žalobce městskému úřadu podání, v němž uvedl, že je obviněn z toho, že dne 8. 7. 2018 ve 12:53 hod. v obci Židlochovice na Žerotínově nábřeží řídil motorové vozidlo r. z. X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 17 km/h. Dodal, že když daným místem projížděl, tak měřič rychlosti „neblejsknul“, musel tedy být rozbitý. Daným místem rozhodně neprojížděl nedovolenou rychlostí.
13. Městský úřad měl pochybnosti o pravosti a určitosti uvedeného podání, proto žalobce vyzval k jasnému vyjádření, zda vozidlo řídil či nikoliv a potvrzení autenticity podání.

Žalobce na toto reagoval podáním odeslaným dne 13. 3. 2019, v němž zopakoval, že vozidlo v daný čas na daném místě řídil, avšak rychloměr naměřil vyšší rychlost, než jakou jel. Zároveň potvrdil pravost podání ze dne 22. 2. 2019. Dne 19. 3. 2019 vydal městský úřad rozhodnutí o vině žalobce.

14. Dne 11. 6. 2019 zástupce žalobce v doplnění odvolání uvedl: „*Obviněný nyní uvedl, že se spletl, daného dne vozidlo určitě neřídil. Proto navrhuje, aby bylo přestupkové řízení zastaveno.*“
15. Uvedené skutečnosti nejsou mezi účastníky sporné.
16. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.*
17. Se žalobcem se předně nelze ztotožnit s tím, že doznání nepředstavuje důkaz, ale toliko polehčující okolnost. Zákon o přestupcích, správní řád ani předpisy trestního práva nezapovídají příslušným orgánům vycházet ve svých skutkových závěrech z výpovědi obviněného. Doznání obviněného může být relevantní oporou pro skutková zjištění, není ani vyloučeno, že doznání obviněného bude představovat rozhodující důkaz pro závěr o vině, a to i tehdy, pokud je obviněný v dalším průběhu řízení popře. Dle judikatury je doznání obviněného přímým důkazem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 11. 2016, sp. zn. 7 Tdo 734/2016, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 3083/16). Ke stejnému závěru se přiklání i doktrína, podle níž je doznání obviněného (přesněji řečeno výpověď obviněného takové doznání obsahující) jedním z důkazů, které jsou orgány činné v trestním řízení povinny hodnotit jak jednotlivě (Je doznání věrohodné? Není vnitřně rozporné?), tak v souhrnu s dalšími důkazy (Není doznání obviněného vyvráceno jinými důkazy?) (srov. komentář k § 2 odst. 5 Drašík, A., Fenyk, J. a kol.: Trestní řád, Komentář, Wolters Kluwer, Praha 2017).
18. Není podstatné, že žalobce nebyl poučen o tom, že by měl povinnost vypovídat pravdivě. Takovou povinnost obviněný v řízení o přestupku nemá, nebylo by tedy na místě žalobce v tomto směru poučovat.
19. *Stricto sensu* opakované vyjádření žalobce v průběhu správního řízení nepředstavuje doznání ani výpověď. Aby bylo možné hovořit o doznání, musí vyjádření obviněného zahrnovat všechny skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky přestupku; v nynějším případě žalobce výslovně zpochybnil, že by nejvyšší dovolenou rychlost překročil. Žalobce nevypovídal (možnosti vyjádřit se osobně a případně vypovídat se vzdal tím, že se bez omluvy nezúčastnil ústního jednání), ale v průběhu správního řízení podal opakovaná písemná vyjádření. Na skutečnosti, že tato vyjádření představují přípustný přímý důkaz, však nastíněné úvahy nic nemění.
20. Skutečnost, že nejvyšší dovolená rychlost byla vozidlem překročena, pak bezpečně vyplývá ze záznamu měření stálým automatickým technickým systémem, což žalobce v žalobě ani nezpochybňuje.
21. Měření stálým automatickým technickým systémem má svá specifika – probíhá bez dohledu policistů a předmětem snímání je s ohledem na ochranu soukromí vozidlo a nikoliv jeho řidič, jehož totožnost proto není možné z výstupu tohoto systému zpravidla

bezpečně určit. Tato skutečnost má blízkou souvislost s vymahatelností práva, neboť pokud je tímto systémem zaznamenán přestupek, bez součinnosti řidiče vozidla prakticky není možné prokázat, kdo se tohoto přestupku dopustil.

22. Stálými automatickými technickými systémy jsou zjišťována zejména překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Jedná se o ve své podstatě nekomplikovaná přestupková jednání v dopravě, která svou povahou představují zpravidla méně závažný přestupek. Aby však tyto systémy nebyly jen „na okrasu“ nebo nevyžadovaly stálou přítomnost policisty, je nutné zajistit efektivní vymáhání plnění povinností účastníků silničního provozu.
23. Tomuto účelu napomohlo zavedení institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Přestupek provozovatele vozidla správní orgán projedná pouze tehdy, pokud předtím učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče, kterému však spáchání skutku neprokázal. Tím je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Z uvedené úpravy vyplývá, že pokud je řidič znám, např. se správnímu orgánu sám přihlásí, nebo pokud je možné jinak objektivně zjistit jeho totožnost, má přednost odpovědnost řidiče.
24. Podle § 30 písm. a) zákona o přestupcích *promlčecí doba činí 1 rok*. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku*. Podle § 32 odst. 2 téhož zákona se promlčecí doba přerušuje *a) oznámením o zahájení řízení o přestupku*. Ve lhůtě 1 roku tedy musí být zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, v opačném případě je přestupek promlčen. To spolu se subsidiaritou odpovědnosti provozovatele vozidla vytváří příležitosti k nejruznějším obstrukcím řidiče vozidla, jejichž jediným účelem je dosáhnout zániku odpovědnosti jeho provozovatele.
25. Toto krajský soud uvádí proto, že si je vědom judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vztahující se k důkaznímu standardu v případě trestních obvinění. V nálezu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, Ústavní soud v trestní věci učinil závěr, že *„obsah doznání obviněného se považuje za věrohodný jen tehdy, je-li jeho věrohodnost prokázána dalšími důkazy; není možné, aby ze způsobu obhajoby bylo usuzováno na vinu obviněného za neexistence nebo slabosti jiných usvědčujících důkazů nebo na ni bylo usuzováno z osobních vlastností nebo jiných charakteristik obviněného“*. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, konstatoval, že ani doznání nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
26. Jakkoliv jsou dané závěry zobecnitelné, není možné přehlédnout, že byly učiněny za jistých konkrétních skutkových okolností. V případě řešeném Ústavním soudem se výsledek obviněného konal po dopravní nehodě v pozdních nočních hodinách a obviněný byl silně ovlivněn alkoholem, dle některých svědků museli policisté doznání z obviněného dokonce „páčit“ a policie se dopustila také pochybení spočívajícího v tom, že se ani nepokusila zajistit stopy z vozidla samého či svědky z řad osob, které jí na dvoře pomohly identifikovat obviněného. Jednalo se nadto o trestní řízení, které je mnohem více

formalizovaným procesem a jeho pravidla se v přestupkovém řízení uplatní přiměřeně jeho povaze.

27. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem potom správní orgány vycházely zejména z úředního záznamu o podání vysvětlení, přičemž se nabízelo (a žalobce to i navrhol), aby byli vyslechnuti jako svědci policisté, kteří byli při spáchání přestupku přítomni.
28. Z povahy nynější věci vyplývá, že žádné další důkazy se nenabízely a žalobce sám z vlastní vůle a opakovaně v průběhu správního řízení městskému úřadu sdělil, že dané vozidlo v době a místě spáchání přestupku řídil on. Městský úřad neměl pochybnost o tom, že tomu tak skutečně bylo a měl proto dostatečný podklad pro skutkové závěry, které učinil. Těžiště zjišťování skutkového stavu by přitom mělo ležet právě v řízení před správním orgánem prvního stupně.
29. Pokud by měl krajský soud přistoupit na východiska žalobce, že ani toto nebylo pro zjištění totožnosti řidiče vozidla dostačující, vedla by aplikace § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu v případě přestupků zjištěných automatickým technickým prostředkem bez obsluhy k absurdnímu důsledku – správní orgán by byl sice povinen zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla, nicméně již v okamžiku zahájení tohoto řízení by zde (při absenci dalších důkazů vyplývajících z povahy věci) byly dány důvody pro jeho zastavení a subsidiarita odpovědnosti provozovatele vozidla by byla jen iluzorní.
30. Pokud jde o postup žalobce v odvolacím řízení, ztotožňuje se krajský soud se žalovaným v tom, že vyjádření, které žalobce poskytl až v nejzazší možný okamžik v reakci na výzvu k doplnění odvolání, je možné hodnotit jako nevěrohodné a účelové. Žalobce se jako dospělá svéprávná osoba opakovaně v průběhu správního řízení vyjádřil, že vozidlo řídil on. Pokud shora uvedeným způsobem své vyjádření změnil, nemá krajský soud sebemenší pochybnost o tom, že tak učinil proto, aby se vyhnul postihu za své protiprávní jednání v době, kdy by již ani vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla zřejmě nepřicházelo v úvahu.
31. Takový postup, kdy toliko v důsledku aktivity žalobce je vedeno přestupkové řízení ve dvou stupních, v němž se žalobce nejprve „naoko“ přizná (již v tu chvíli s úmyslem toto přiznání posléze odvolat), jehož jediným účelem je dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, soud nemůže aprobovat. Obviněný si v takovém případě musí být vědom obsahu svého vyjádření či výpovědi a důsledku, které pro něho z takového postupu vyplývají. Včetně toho, že pokud svůj postoj změni až v odvolacím řízení (třebaže měl možnost vypovídat i v průběhu ústního jednání), bude na tuto změnu oprávněně nahlíženo jako na nevěrohodnou. Namítané pochybení v postupu správních orgánů proto krajský soud neshledal a námitku posoudil jako nedůvodnou.
32. Podle § 79a zákona o silničním provozu je *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
33. Podle § 24b zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů zřízeny stálé automatické technické systémy, je *obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*

34. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má být veřejnost informována o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na webových stránkách obce či obecní policie, případně i v periodiku dostupném na internetu nebo jiným vhodným způsobem.
35. Skutečnost, zda byla informace o zřízení automatického technického systému v nynější věci v uvedeném smyslu zveřejněna, ze správního spisu nevyplývá. Jelikož však žalobce v průběhu správního řízení tímto směrem ničeho nenamítal, nejedná se o vadu rozhodnutí a krajský soud se mohl touto dílčí skutkovou okolností zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 214/2017 – 41, a ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019 – 29).
36. Podstatné je, zda byla informace zveřejněna i v době spáchání přestupku. K tomu krajský soud využil webový archiv dostupný na adrese <https://web.archive.org>, který provozuje nezisková organizace Internet Archive. Tento nástroj archivuje internetové stránky a umožňuje jejich zobrazení k určitému datu zpět v čase. Krajský soud dne 25. 10. 2021 vyhotovil snímek obrazovky internetových stránek obce Židlochovice (<http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>) ke dni 10. 6. 2018 (tedy krátce před spácháním přestupku). Na uvedené stránce se nacházela informace o tom, že Městská policie Židlochovice, v souladu s § 79a zákona o silničním provozu provádí pomocí stacionárních radarů měření rychlosti jízdy vozidel projíždějících obcí Židlochovice. Nacházel se zde i odkaz na pdf soubor (samotný soubor byl archivován dne 9. 12. 2017), z něhož vyplývá, že pro měření bylo určeno Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích. Oba dokumenty provedl krajský soud jako důkaz při jednání.
37. Provedené důkazy svědčí o tom, že informace o zřízení automatického technického systému na Žerotínově nábřeží v Židlochovicích byla ke dni spáchání přestupku uveřejněna způsobem, který Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako vhodný a dostatečný, tj. na internetových stránkách obce Židlochovice zveřejněním informace o měření a uvedením schválených úseků pro měření ze strany Policie ČR.
38. K námitce zákazu „skrytého zaznamenávání silničního provozu“ krajský soud uvádí, že z citované úpravy § 79a zákona o silničním provozu vyplývá oprávnění obecní policie měřit rychlost vozidel. Z povahy věci je s takovým měřením spojeno zaznamenání jeho výsledků, v opačném případě by tato zákonná pravomoc nemohla vést ke sledovanému cíli – regulaci chování účastníků silničního provozu. Zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno.
39. Dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, *je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných*. Toto ustanovení zakotvuje pravomoc obecní policie pořizovat při plnění jejích úkolů záznamy z veřejně přístupných míst. Neukládá jí však povinnost o provádění každého záznamu dotčené osoby prokazatelně informovat.

40. Jak již bylo uvedeno, informace o zřízení stálého automatizovaného technického systému byla v nynější věci uveřejněna vhodným způsobem ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pokud žalobce spatřuje utajení či „skryté měření“ pouze ve skutečnosti, že místo měření nebylo označeno dodatečnými značkami informujícími o měření nebo jiným vizuálně nápadným způsobem, z žádného právního předpisu neplyne povinnost obecní policie při plnění úkolů v rámci zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku na úseku silničního provozu takovým způsobem postupovat. Napadené rozhodnutí proto z tohoto důvodu nelze hodnotit jako nezákonné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 66/2019 – 33).
41. Žalobcem odkazovaná judikatura je v nynější věci nepřiléhavá, neboť se týká pořízení audiovizuálního záznamu v rámci kontroly taxikáře uvnitř jeho automobilu při výkonu činnosti. Nejvyšší správní soud vzal mimo jiné v úvahu, že důležitým faktorem pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná a nakolik je snímání záznamovým zařízením zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce. V nynější věci však došlo k pořízení záznamu na veřejně přístupném místě (nikoliv uvnitř automobilu) a měření bylo zaměřeno na automobil a nikoliv jednotlivce (ostatně, řidiče nebylo možné podle záběrů ani identifikovat). Ani obecná námitka porušením práva k osobním údajům proto není důvodná. Povinnost označit místo měření svislými dopravními značkami taktéž správním orgánům ze zákona neplyne, čehož si je vědom i žalobce.
42. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právníké vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce